

Arrest

**nr. 121 867 van 31 maart 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 20 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HALSBERGHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 28 juli 2011 diende verzoeker, samen met zijn echtgenote, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 8 november 2011 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 9 december 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 20 december 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.07.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[S.P.] [...]

+ partner: [S.Z.] [...]

+ minderjarige kinderen:

-[S.D.] [...]

-[S.D.] [...]

-[S.D.] [...]

Nationaliteit: Servië

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 08.11.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en)

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [S.P.]. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 02.12.2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschafft de volgende toelichting:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

[...] Volgens verweerster lijdt verzoeker wel degelijk aan [een] medische aandoening, met name PTTS en een bipolaire stoornis, hetgeen volgens haar echter geen reëel risico inhou[udt] voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker of op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een (gedwongen) terugkeer naar het herkomstland, quod non.

[...] Naar luid van art. 9ter § 1, eerste lid, [...]:

'art. 9ter.

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoot overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde'.

Kan aan verzoeker een machtiging tot verblijf worden toegekend zo hij lijdt aan een levensbedreigende aandoening/ziekte dewelke van dien aard is dat ze een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, in casu SERVIE.

[...] Gelet op art. 9ter §1 Vr.W. 15.12.1980 is het thans duidelijk dat verweerster met de bestreden beslissing de formele motiveringsverplichting zoals vastgelegd in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 juncto art. 9ter Vr.W. 15.12.1980 schendt, nu zij in de bestreden beslissing de vereiste van art. 9ter §1, eerste lid Vr.W. 15.12.1980 vereent tot de vereiste van een levensbedreigende aandoening/ziekte in hoofde van verzoeker teneinde hem een verblijfsmachtiging te kunnen verlenen en zij in haar motivering rekening houdt met de mate waarin de voormelde aandoeningen/ziekte waaraan verzoeker lijdt wel degelijk van dien aard zijn dat ze een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft, aangezien verweerster zich op 09.12.2013 niet uitspreekt over de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, gelet op de aandoeningen waaraan verzoeker lijdt, wat betekent dat zij zich niet uitspreekt over het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar verzoeker (en zijn gezin) gewoonlijk verblijven.

Het is intussen vaste rechtspraak van Uw Raad dat de verwijzingen door verweerster naar rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens in dit verband niet dienstig zijn en geen afbreuk doen aan de bepalingen van art. 9ter §1, eerste lid Vr.W. 15.12.1980, aangezien het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) uiteraard louter een minimumwaarborg garande[ert].

[...] Verweerster schendt derhalve met de bestreden beslissing de formele motiveringsverplichting zoals vastgelegd in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 en daarenboven artikel 9ter Vr.W. 15.12.1980, aangezien ze art. 9ter Vr.W. 15.12.1980 op een wijze int[er]preteert die niet verstaanbaar is met de letterlijke lezing noch draagwijdte van het kwestieus artikel 9ter Vr.W. 15.12.1980.

Uw Raad heeft recent reeds meerdere malen in die zin arrest geveld (zie stukken 4, 5 en 6).

De bestreden beslissing is wegens dit motiveringsgebrek in elk geval niet wettig gemotiveerd en dient dan ook te worden vernietigd."

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen

beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoeker voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat verzoeker lijdt aan psychische aandoeningen die op zich geen risico vormen voor zijn leven of fysieke integriteit en die spontaan gunstig evolueren. Er wordt tevens toegelicht dat de behandeling die wordt verstrekt louter symptomatisch is en dat de eventuele afwezigheid van deze behandeling niet betekent dat verzoeker onmenselijk of vernederend wordt behandeld. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk in vraag stelt, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan worden toegestaan indien de aanvrager bewijst dat zijn leven of fysieke integriteit in gevaar zijn of indien hij in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen omdat er geen adequate behandeling bestaat voor zijn gezondheidsprobleem in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Het komt enkel aan een door verweerder aangestelde arts toe om het al dan niet bestaan van dit reëel risico te beoordelen.

Verzoeker stelt dat verweerder of de door hem aangestelde arts in de bestreden beslissing de duidelijke bepalingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet "*verengt tot de vereiste van een levensbedreigende aandoening/ziekte*". Zijn betoog mist evenwel feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing en het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt immers duidelijk dat niet enkel een standpunt werd ingenomen omtrent de vraag of de aandoening waaraan verzoeker lijdt een risico inhoudt voor zijn leven, doch ook omtrent het bestaan van een eventueel risico voor zijn fysieke integriteit en de aanwezigheid van een reëel risico inzake een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. Wat deze laatste problematiek betreft moet worden herhaald dat de ambtenaar-geneesheer heeft geoordeeld dat aangezien de behandeling die verzoeker krijgt voor zijn psychische problemen louter symptomatisch is en deze aandoeningen spontaan gunstig evolueren het ontbreken van een verdere behandeling in zijn land van herkomst of gewoon verblijf er niet toe kan leiden dat hij in dat land in een onmenselijke of vernederende situatie terecht komt. De Raad wijst er voorts op dat uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat een ambtenaar-geneesheer nog een onderzoek dient door te voeren inzake de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een medische behandeling in het land van herkomst van een vreemdeling, indien hij van oordeel is dat, gelet op de aard van de aangevoerde aandoening, het niet beschikbaar of toegankelijk zijn van de behandelingen voor de door deze vreemdeling aangevoerde medische problematiek toch niet kan leiden tot de vaststelling dat er een reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies ook vermeldde te menen dat overeenkomstig de rechtspraak van het Hof voor de Rechten van de Mens slechts kan worden besloten tot een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) indien een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel een ziekte heeft die een zekere ernst vertoont doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling dat een volledige toetsing werd doorgevoerd aan de in artikel 9ter, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene criteria.

Los van het feit dat arresten hoe dan ook geen precedentswaarde hebben moet tevens worden geduïd dat verzoeker niet nuttig kan verwijzen naar de arresten die hij bij zijn verzoekschrift voegt, nu deze wer-

den geveld in zaken waar de feitelijke omstandigheden niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak.

De uiteenzetting van verzoeker laat bijgevolg niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK